

LIJNWEDSTRIJDEN

W.K.-lijn te Mexico

Na het geslaagd Belgisch Kampioenschap waar er duidelijk getoond werd door de geselecteerde vaarders voor het W.K. dat er topconditie aanwezig was kon er met goede moed uitgekeken worden naar het Wereldkampioenschap dat drie weken later te Mexico-city gehouden werd. Alvorens aan het W.K. deel te nemen zouden de geselecteerde vaarders reeds 2 weken vroeger vertrekken om aan de hoogte en het uurverschil (toen 8 uur, nu nog 7) aan te passen. Deze geselecteerden waren David Tabureau uit Gent, Delphine Vandevenne uit Zwevegem, David Stevens en Mark Vandeweyer uit Neerpelt en trainer Frank Vandewiele uit Gent. Het vertrek zou plaatsvinden op dinsdag 6 september om 8.20 uur in Zaventem en dus moesten we thuis al om 6.00 uur vertrekken om op tijd daar te zijn. We werden door de vader van David gebracht. Vanuit Brussel vlogen we met een Fokker naar Amsterdam. Gedurende deze vlucht kregen we te maken met enkele luchtzakken en Frank dacht al dat we gingen neerstorten; het was namelijk zijn eerste vlucht.

Vanuit Amsterdam vlogen we dan rechtstreeks naar Mexico. De vlucht duurde 11 uur en verliep rustig. Eenmaal in Mexico aangekomen begon dan de aanpassing aan het Mexicaans klimaat en de Mexicaanse mentaliteit. De eerste aanpassing was voor David Stevens die ermee moest leven dat één van zijn sportzakken niet aangekomen was, maar doorgevlogen was naar Guatemala. Naderhand kregen we een huurbusje toegewezen en mochten we zelf wegpiraat spelen in een stad met 20 miljoen inwoners en 5 miljoen auto's. Al gauw bleek wie de wegpiraten van onze ploeg waren. David T. en Frank hadden weinig moeite om mee te klaxoneren, obscene gebaren te maken en, indien het nodig was, zelfs op het midden van de weg te stoppen. David S. zag dit ook wel zitten en wou het ook wel proberen, maar toen hebben we allen wijselijk dit idee uit zijn hoofd gepraat. We reden dus van de luchthaven richting hotel en doorkruisten heel de stad. Omstreeks 10.00 uur plaatselijke tijd begon het dan te regenen, zeg maar gerust stortregenen, dit omdat het in september nog regenseizoen is in Mexico. De straten veranderden al snel in beken, maar aangezien we water gewend zijn hebben we ons doel toch vrij vlot bereikt. Tenminste, als het hotel wat we aantreffen wel het juiste was. Van buiten af leek het meer op een "rendez-vous-kot" om het net uit te drukken, met allemaal rode lampen. Het bleek toch voor ons te zijn.

Nadat we ingetrokken waren gingen we naar de plaatselijke kajak-club waar we de eerste 14 dagen zouden eten. We moesten een stukje stad doorkruisen om er te geraken en onderweg kwamen we weer allerlei onmogelijkheden tegen: van wegpiraat tot kamikazepiloot. De club was gelegen aan een hele reeks kanaaltjes in een groene zone. Er waren 200 km kanaaltjes en via één kanaal konden we op de watersportbaan geraken. Dit was dus positief. We konden tussen de trainingen door aan de club zitten en eventueel naar de markt gaan die zich op 5 minuutjes wandelen bevond. Na het eerste avondeten gingen we vroeg slapen want we waren al lang wakker ondertussen. Deze eerste nacht duurde lang. We waren wel moe, maar geraakten toch niet in slaap door het uurverschil van 8 uur.

's Woensdags gingen we dan naar de watersportbaan om onze boten te zoeken. Het bleek dat deze nog in de haven stonden en niet doormochten omdat er nog taks moest betaald worden. We hadden dus geen boten en konden niet trainen en we

wisten niet wanneer we wel over onze boten konden beschikken. We hebben dan de stad maar wat verkend en geld gewisseld. De dag nadien kregen we dan boten toegewezen van de Spanjaarden die ook in dezelfde club gelogeed waren zodat we toch nog wat konden trainen. We kregen volgend trainingsprogramma opgelegd: 3 dagen 2x varen, 1 dag 1x varen, 3 dagen 2x varen, 1 dag vrij en dlt 2x.

In de vrije namiddagen of ganse dagen konden we dan een uitstrapje maken. Op de gewone trainingsdagen gebeurde er eigenlijk niet veel, enkel met de 2 David-en was er te lachen. Deze twee bestookten elkaar en moesten elkaar tonen wie er de baas was. Uiteraard gebeurde dit op vriendschappelijke basis. Ook het rijden naar en van ons hotel was een hele belevenis. Voor de rest gingen we ofwel nog wat winkelen ofwel wat bijslapen. Op de eerste vrije namiddag gingen we naar een piramide die boven op een berg gellegen was. Het was een idee van onze trainer. Eerst moesten we 2 uur naar glinder rijden met ons busje, en dan begon het pas: een klim stijl naar boven van 40 minuten. En dan boven aangekomen met benen gelijk beton bleek dat de piramide een ruïne was van ongeveer 5 meter hoog. Als dat een piramide was, is thuis de mesthoop er ook een. Ik kon onze trainer wel iets doen, maar ik heb mij maar ingehouden, want anders hadden we geen chauffeur meer. De afdaling verliep veel vlotter dat de klim, maar dit moesten vooral Mark en David Tabureau bekopen omdat ze de drie volgende dagen zelfs niets meer konden wandelen. We hadden vanaf toen besloten dat indien de trainer nog eens ideeën had deze unaniem afgewezen werden.

De belangrijkste nevenactiviteiten gedurende de

daaropvolgende dagen waren:

1. de aanval van een slang op Mark en David Stevens,
2. het moddergevecht tussen David T., David S. en Mark,
3. de aankomst van onze eigen boten,
4. de aankomst van de Belgische torendelegatie.

Het was namelijk zo dat alle mensen die de organisatie van de aankomsttoren in Hazewinkel op zich nemen uitgenodigd waren om dat ook in Mexico te doen. Na deze 3 dagen was onze eerste ganse vrije dag aangebroken. We zouden nu wederom piramides gaan bezoeken. Deze lagen een 50-tal kilometer buiten de stad en het zou een moeilijk te vinden weg worden. Dit bleek nadat we na 3 uur rijden nog in de stad zaten. We hadden de strijd toen maar gestaakt en zijn in het centrum van de stad de toerist wat gaan uithangen. We besloten tevens om op de laatste halve vrije dag voor de wedstrijden met een gids naar de piramides te gaan. De volgende drie dagen waren de laatste loodjes en we keken uit naar de kampioenschappen. Tevens verhuisden we van hotel. We gingen van nul-sterren naar 5-sterren. We hadden video, TV, bubbelbad, enz.... Geen klagen dus de laatste week.

Na deze drie dagen braken dan de wedstrijden aan. Na een mooie openingsceremonie waar mensen en pers talrijk aanwezig waren begonnen daags nadien 's morgens de eerste reeksen over 1000 meter. David Stevens mocht als eerste aantreden en deed dit niet onwaardig maar moest zich toch via de herkansingen zien te plaatsen voor de halve finale. Enige tijd later mochten David Tabureau en Mark het proberen. Zij hadden meer geluk en plaatsten zich rechtstreeks voor de halve finales. Delphine moest de eerste dag niet varen. 's Namiddags vaarde David Stevens een zeer sterke herkansing en plaatste zich dus ook voor de halve finale. Hier moet bij vermeld worden dat dit voor een eerstejaar senior een zeer goede prestatie is. 's Avonds na de koersen werd er een kleine bespreking gehouden voor daags nadien want dan stond de 500 meter op het programma. In de voormiddag moesten alle 4 de vaarders aantreden op dat nummer. Alle 4 konden ze zich niet rechtstreeks plaatsen voor de halve finales en moesten dus herkansingen varen. In deze herkansingen moest enkel David Stevens het onderspit delven en was zijn 500 meter afgelopen, maar dit is geen schande omdat de K1 500 m het zwaarste nummer is op het W.K. De K2 en Delphine konden zich wel plaatsen voor de halve finales en zo zat de tweede dag er ook op. Op de derde dag stonden de halve finales en finales van de 1000 meter op het programma. David Stevens moest weerom als eerste aantreden en legde hier

beslag op een zevende plaats. De K2 had iets meer geluk en werd vierde. Dit was voldoende voor een finaleplaats en hier waren ze dan ook uiterst tevreden mee. 's Namiddags in de finale ging het iets minder vlot. Ze werden uiteindelijk negende, maar dit was nog een goed resultaat. Op zaterdag en voorlaatste WK-dag stond de 500 m op het programma. Hier miste Delfine op een zucht de finale en werd de K2 nog verdienstelijk zevende in de halve finale. En zo brak de laatste dag aan. Nu moesten enkel 200 meters gevaren worden door middel van een K.O. systeem d.w.z. niet bij de zoveel eersten per ronde, dan lig je eruit. Alle Belgische deelnemers lagen er dus in de eerste ronde al uit en zo zat het W.K. erop. 's Avonds was er nog een afscheidsfuif waarna we nog twee dagen in Mexico bleven en daarna onze terugreis begonnen.